

Foto fixa a 30 d'octubre

Sense més preàmbuls, aquesta és una crida sincera a aquells que pensen que:

1. La República Catalana és la solució per començar de zero.
2. Com a conseqüència de la idea anterior, es dinamita el règim del 78 a l'estat espanyol.
3. El caduc sistema de partits obstrueix repetidament la voluntat del poble.
4. El poble que abraça el somni d'una plena sobirania es creu més la nova República que els que l'han proclamat amb la boca petita.
5. Mai respondran amb violència a la violència.

Amb aquestes premisses constatem que:

- a) Els grans avenços independentistes s'han produït quan hi ha hagut unitat entre els diferents corrents de pensament ideològic amb l'horitzó d'un nou estat.
- b) Els lideratges són necessaris, però es converteixen en un llast insuportable quan les persones pretenen ser més protagonistes que les necessitats dels ciutadans als quals representen.
- c) S'ha de ser astut i, cada pas endavant, s'ha de fer decididament i, si hi ha conseqüències o repressió, no amagar-se rere del «jo ja ho deia». Els errors conjunts, s'assumeixen conjuntament.
- d) La unitat d'acció s'ha de bastir sense desconfiances, rancúnies i comptes pendants. Si hi ha persones lleplant-se les ferides i amb ànim de venjança que s'apartin.

L'escenari ha quedat ben definit:

1. Els que el diumenge es van unir al voltant de Societat Civil Catalana (PP, Ciudadanos i PSC-PSOE) abanderaren una regressió cap al blanc i negre i, en darrer terme, una defensa de la repressió, la trampa i les males arts amb un únic objectiu: la defensa (irracional) de la unitat d'Espanya. En el seu cas, el fi justifica els mitjans i no es paren ni un segon a pensar en la flagrant traïció a la separació de poders. Executiu, legislatiu i judicial són una única massa. O, més ben dit, una Maza.
2. L'interès ocult de PP i PSOE és retornar al bipartidisme clàssic que continua anomenant nacionalistes (ara ja separatistes i sediciosos) als representants de les nacions encadenades a l'estat. Ciudadanos és un col·laborador necessari, populista, buit d'ideals polítics i que, per postres, fa d'imant de tota la brutícia violenta i valida l'existència d'una extrema dreta impune a qualsevol agressió.
3. Cal desemmascarar l'equidistància d'una vegada per totes. El pretext del «Ni DUI-Ni 155» és només això, un pretext sense solució de continuïtat. A la DUI se li pot qüestionar la legitimitat, però mai titllar-la d'engany des del moment que l'ha empès una base ciutadana molt àmplia i, recordem-ho, ha aconseguit més pòsit popular que el 15-M. Els indignats cèlebres ara s'han «institucionalitzat». L'altra part del binomi és l'aplicació del 155, una il·legalitat en tota regla a la mateixa constitució espanyola i un cop d'estat a la democràcia i a les institucions catalanes anteriors a la carta magna.
4. Podemos no pot. No pot per aritmètica electoral i no pot emparar-se amb el despertar d'una

Espanya republicana i federal perquè, des de Pi i Maragall, fa un segle i mig, els únics federalistes convençuts han estat catalans. Farts de llegir Gramsci i Laclau, s'han propagat a través dels mitjans de comunicació i les xarxes amb missatges de fons més populistes i pusil·lànimes amb la causa catalana que no pas efectius i coherents amb el pensament marxista o postmarxista que, per damunt de tota la retòrica, té clar el principi d'autodeterminació dels pobles. I més quan hi ha represàlia i opressió.

5. Un cas a part són els anomenats comuns. En el cas d'Ada Colau, només diré que el que no té, precisament, és sentit comú. Bàsicament té sentit electoral i entre les 10 del matí i les 8 de la tarda és capaç de canviar de parer a canvi de guanyar uns quans vots de més.

I, per últim, i no menys significatiu, no ens descuidem:

a. Les anades i vingudes dels partits catalans. Les desconfiances. La tristor que provoca veure assegut a l'hemicicle a Lluís Llach aguantant les baralles de quatre nenets i nenetes de casa bona o la bandera, massa vegades derrotista i funesta, de la memòria del president Companys. O, en un altre cas, desapropiar tot el bagatge de tecnòcrates com Germà Bel que són poc polítics, però atresoren uns coneixements i visió d'estat que estan molt per damunt de les capacitats del 75 per cent de la bancada de Junts pel Sí.

b. La tendència sistemàtica de la CUP a la botifarrada i a voler-se empetitir quan, per coherència, el seu discurs diàfan cala més entre la ciutadania que el tacticisme i la politiqueria dels que estan massa acostumats a la poltrona. Ho demostren cada cop que puguen a l'estrada del Parlament i plantegen de manera entenedora el recorregut de l'ideari del principi a fi.

c. De la manca d'autocrítica quan no hem estat a l'alçada dels anhels ciutadans fent tot el possible per prendre decisions buscant tan consens com sigui possible. No s'hi val a dimitir dijous i tornar dilluns per, davant d'un escenari electoral, agafar número per ser tornar a la llista i no perdre pistonada.

En resum:

Evolucionem, inexorablement, cap a unes eleccions que —mirem-ho com vulguem i encara que estiguin carregades de verí— són la primera oportunitat per legitimar del tot la república a les urnes amb les «seves regles» i amb els ulls de tot el món posats a les urnes. Això, naturalment, no obsta que defensem la República naixent com a llenç sobre el qual puguem pintar el nostre futur autogestionat.

Si es concorre a les eleccions, marquem internacionalment que ara la partida és definitiva, demanem observadors i validem del tot el recompte de resultats.

I fem-ho junts i en una candidatura ciutadana amb presència mínima de professionals de la poltrona. Ja actuaran en el marc constituent si surten elegits. Només el futur President ha de ser diputat. Els partits que impulsin la campanya o proposin càrrecs electes locals, fruit d'una democràcia més personal i directa. Però que siguin els ciutadans els veritables protagonistes.


```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
{mso-style-name:"Tabla normal";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin:0cm;  
mso-para-margin-bottom:.0001pt;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;  
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";  
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

